

НИНА БОЖИДАРОВА

ВЕЧНАТА ЛЮБОВ

chitanka.info

Виждах отражението си в тъмния прозорец пред мен. Зад проекцията на физиономията ми върху стъклото сякаш нямаше нищо друго. Но аз знаех, че там съществуват дървета. И къщи. И в къщите — хора. Които спят. Или се карат. Защото са се напили. Или защото не са успели да се напият. За тях днешният ден е същия като вчерашия и даже като утрешния. И за да не се объркат имат календари по стените си. А за мен започва нещо ново, нещо непознато и прекрасно. Усетих вечната любов. Или по-скоро усетих себе си в нейната орбита. Започнах да се въртя като най-близката и най-силно омагьосаната планета, която никога няма да напусне своята кръгла траектория — концентрична до безнадеждност.

Днес вървях по улиците на мокрия град. Чувствах велурените обувки като студени компреси. По носа и скулите ми се стичаха капчици, падащи от бретона. Над покривите тук-там блестяха звезди. Мислех си как ще ме боли гърлото. Утре. И как ще прегълъщам с болка и гримаса докато мия мръсните чинии, по които носещ са тичали черните бублечки, устремени към огризките. Мислех си, че това ще се повтаря близо седмица, а после — както винаги пак същото, но когато прегълъщам вече няма да боли.

Моето отражение в стъклото... Хубава съм. Може би съм глупава, но съм хубава... Все още... В метрото Го видях. И животът ми се промени. Превърнах се в най-близката планета, която няма да напусне своята концентрична до безнадеждност траектория. Най-близката до какво аз не можах да разбера веднага. След няколко минути в съзнанието ми проблесна — до вечната любов, разбира се. Аз вече знаех, че съм влюбена. Както никога не съм била. И както няма да бъда.

Русите коси бяха разположени с неестествено изящество по арийския череп. Седмица по-късно той ми каза, че фризьорката не работела, а просто усещала косата му. Само два дни по-късно след първата ни среща в метрото той ми се представи като гениален поет и композитор. Името му не запомних.

— Струва ми се че сме се виждали някъде?

Аз повдигнах вежди в отговор. Мислено довършвах диалога: „Кажете ми, че ме обичате!“ — Не мога. (Аз като истинска дама се преструвам и като истинска дама, само в началото) Или не, по-добре така:

— Кажете ми, че ме обичате.

— Защо?

Не, не, може би:

— Целунете ме.

— Ще ви изцапам — отговарям аз и дъвчейки устни се наслаждавам на куса на червилото си.

Кога съм се появила пред синия му взор, кога съм се отразила в леко продълговатите и блестящи като скъпоценни камъни очи... Не знам. През тъмната позлата на зениците прозираше син блясък. Устните му нямаха вкус. Бяха някъде в моите и нямаше нито страст, нито нежност. Първично движение на лицевите мускули. Може би просто гимнастика за избягване на преждевременни бръчки. Може би... Но за мен това нямаше значение.

На дългия, фин, но не женски пръст халката залепна като в реклама от лъскав моден журнал. Струваше ми се, че винаги е била там. Или ако не, то се е усещало, че липсва.

Никога не бях виждала такива красиви ръце. По цял ден те бягаха по клавишите с главозамайваща бързина. Аз знаех, че движенията му са движения на неврастеник, но в тях виждах само нещо демонско, нещо зловещо привлекателно. Вечер красивите ръце държаха сребърните прибори почти с такова изящество, с каквото прелитваха нотите. Оркестърът свиреше специално за нас, а келнерът донасяше комплиманта на заведението под формата на цветя и бисквити.

Нощем тези ръце бягаха по тялото ми като по клавиатура. Да, аз се чувствах като клавиатура, но направена от странен материал, който се топи като ледени кристалчета върху челото на болен.

И всичко това се повтаряше. Минаваха години, изчезвала — глупаво проиграни жетони в автоматите на казиното. Аз престанах да наблюдавам ръцете му. Беше ми омръзнато. Фитнесът го нямаше. Нямаше я халката — оказа се, че тя не се разширява заедно с болните стави и кръвоносни съдове. Фризьорката не чувстваше косата му, защото е много трудно да се чувствах остатъците от нещо. Очите му продължаваха да бъдат скъпоценни камъни, но камъни без етикет на прашна полица в скучен музей. Отдавна вече аз не получавах никакви комплименти освен комплиментите на собствената си газова печка. С почти същото движение, с което пробягваха по клавишите, ръцете му

пробягваха сега по мръсната кухненска маса, където оставаха все по-малко съдове от старите сервизи. В тези движения нямаше вече нищо демонично.

Всичко беше за мене като разгряване пред крос. Дълъг и приятен. Равномерно темпо — две вдишване, две издишване и посокърцване на шушляково яке „Адидас“. Ако разбира се приемем, че животът е крос, а не тенис-мач, който ще загубиш в два сета и това е известно още преди излизането ти на корта. Аз загрявах. През цялото време. И някъде далече в бледа мъгла с цикламен оттенък, отпред и малко встрани се намираше очакваното „после“. После, когато ще чета Шопенхауер. Когато ще карам „Ролс-ройс“. После, когато ще имам деца с японска гувернантка. После, когато ще кача връх в Хималаите, който изведнъж ще се окаже по-висок от Еверест — грешка на измерванията. И това после беше някъде в джобовете му. Той просто забравяше да го извади от там. Не се сещаше. И аз разбрах, интуитивно усетих, че го няма — моето после. Изпаднало е през дупката на хастара, или се е изхлузило, когато е провесвал панталоните си на закачалката в нечий чужд апартамент. И не е чул тихия звън. На моето после. Оказа се, че после го няма вече. Все едно торбичка мушмули, които е трябало да узреят, а те са мухлясали, защото си забравил къде са. Нещо такова. И аз усетих, че мразя своя мъж — идеал, в чиито вериги търсих дълго и с лекота се наврях между тях. Идеалът се строши пред очите ми, така както се пръсва кристална чаша в забавен кадър. Това не беше видеото. Това беше животът ми. И не можех да върна касетата, за да разгледам добре къде отиват парчетата. А те просто изчезнаха. Сигурно са се търкулнали под пералнята. Но там е толкова тясно за всички тези кристални късове — за пръстите, дълги и изящни, за бицепсите, за загорелите рамене, за русата коса, за златните мигли, за блясъка на ирисите... и за моето мечтано после.

Той започна да се взира в стъклото на бутилките, които поставяше пред себе си. Както аз се оглеждах в тъмния прозорец пред мен, докато пишах дневниците си. Но тогава имаше какво да видя там — бях хубава. А в неговите бутилки не се отразяваше нищо. Може би затова и гледаше в тях.

Той изчезна завинаги от живота ми. Никога повече не го видях. Чувствах се като скъп магазин за кристали, в който див индианец е

обяздвал най-непокорния мустанг. Усещах, че вече нямам време за нищо. Може би само да се огледам в тъмното стъкло пред мен. След толкова години — еднакви, кръгли и белезникави като купчина жетони, хладнеещи в шепата ти.

Лицето ми приличаше на мозайка. Скулите стърчаха сякаш издялкани от некадърен занаятчия. Кожата ми беше като лист с глупави думи, смачкан и захвърлен в ъгъла. В нея се впиваха разноцветни камъчета с остри ръбове и странна форма, впиваха дълбоко, но кръв нямаше. Защо ли нямаше кръв...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.